

„Прва љубав“, Мирослав Антић
О љубави и још по нечему!

Када сам видела да треба да анализирам збирку песама, а не роман, као што сам до сада радила, помислила сам колико ће бити теже од анализе романа. Међутим када сам прочитала збирку песама Мирослава Мике Антића *Прва љубав*, одмах сам знала шта треба да напишем.

Збирка песама је подељена на неколико делова. Сваки део представља један део живота младих људи тј. деце.

Збирка започиње песмом „Плава звезда“, која не припада ниједном поглављу, већ се издваја сама. У њој Мика Антић пише о некој необичној звезди и сновима. У ствари, он описује дечију креативност, сањарење и детињство. Ова песма је увод у збирку као што је детињство увод у живот и све авантуре које нас чекају.

Први део збирке зове се *Први танго*. Првих неколико песама надовезује се на песму „Плава звезда“ описујући дечији живот и делове детињства којих се свако сећа. То се може приметити у свакој, посебно у песми „Тајна“. У „Ђачком корзу“ ми видимо полазак у школу деце која су до тада била само то, деца. Та песма дели *Први танго* на два дела, онај део раног детињства, и полазак у школу и школске авантуре. Песма по којој је цео део збирке добио назив говори нам о томе да долази до краја детињства и почетка новог дела живота, школског. Сва она деца постају, или желе да постану одрасли. Девојчице остављају кући лутке и долазе на плес, док дечаци стављају кликере у цепове и намештају косу мангупски. Заправо, на том плесу, дечаци и девојчице први пут постају једни другима занимљиви, што нас доводи до следећег дела збирке.

„Прва љубав“ је песма која се издваја сама за себе. Толико је важна и утиче на људе до краја живота, па чак и када су велики, па ми је и јасно зашто је целој збири дато име по овој песми. Прва љубав је најлепша ако, како у песми каже, и други, и пети, и стоти пут увек буде прва. Међутим, иако се ми тако осећамо, прва љубав је само једна. Боје су јаче, страхови мањи, и оно шта мама каже више није важно. Заљубљеност све побуни и направи лепшим.

Као што је прва љубав први пут да се у некога заљубиш и осетиш таква осећања, баш тако песник издваја све нове прве путеве у делу *Све боје света*. Прва песма се зове „Крила“ и представља почетак пубертета и одвајања од родитеља. Када она дечица, школарци постају своје особе. Неко има велика крила, некоме их је мама завезала или одсекла, а у тим крилима можемо пронаћи самопоуздање. „Дрхтава песма“ је надозивање на претходне две. Јер, када се заљубимо и мало порастемо, почињемо да се бринемо око свега. Улазимо у свет одраслих у којим има брига. Тако песма „Све боје света“ показује како деца одрастају и виде ствари на другачији и зрелији начин него до тада. „Најљубавнија песма“ уопште не помиње љубав, а цела је о љубави. Јер као што у

претходним песмама деца одрастају и виде ствари на не толико детињаст начин, у овој песми схватају да љубав није само лепа осећања и заљубљеност већ и патња, туга и бес. Као крај једног и почетак другог периода Мирослав Антић је написао песму „Усне”. Први пољубац је баш као и прва љубав, први само једном.

*И никад ником немој их дати
ако не уме да ти их врати
топлије, мекше, млађе и слађе.
Јер усне само зато постоје
да осмех по твојем осмеху скроје.*

Писац нас овде подсећа на оно што је најбитније, а то је да никада не треба да некоме дамо своју љубав, или усне, ако он не може да нам ту љубав врати.

Као што сам и рекла да је претходна песма крај једног периода и почетак другог, после ње следи наредни део збирке – *Плави чуперак*. Описује се заљубљеност старијих школараца, односно како сада и јесу старији и озбиљнији, што значи да је и та љубав озбиљнија. Првих пар песама као што су „Прозивник” и „Плави чуперак” говоре и о заљубљености која изгледа као да никада неће проћи и колико љубав уме да забуни. Последња песма је „Одлука“, у којој писац охрабрује све школарце да је и прва љубав, колико год озбиљно изгледала и деловала као да никада неће бити никога другог, у ствари је само почетак. Да је све у животу нешто из почетка, па тако и љубав.

Као и сваки животни део и овај се на крају заврши. Готова је школа и више неће бити заједно у клупи, преписиватни једни од других и делити ужине. Све ово проналазимо у завршном делу *После детињства*. Последњи део збирке, у ствари представља и крај детињства. Крај школског живота и мост преко кога прелазе девојке и момци и постају одрасли људи.

На самом крају књиге писац нам говори о љубави и још по нечему, а заправо, како су му све девојке и момци, као и читаоци помогли да напише ову књигу. Он их је слушао и посматрао и записао оно што би они сами рекли.

За мање од месец дана завршавам основну школу заувек. Нећу се више смејати на ходницима школе, преписивати домаћи и гледати дечаке како играју фудбал. Можда баш због тога ме књига и јесте растужила. Али баш као што је било до сада, крај једног периода живота је почетак другог, и ова књига је доказ томе.

Родитељи често говоре да је у њихово време све било другачије, да се ми данас више мангупирамо и да имамо тотално другачије детињство од њих. Док са једне стране јесу у праву, једна ствар увек остаје иста: и у њихово, наше, па чак и бакино и декино време, а то јесте баш све што се налази у овој књизи, као и сам наслов – *Прва љубав*.